

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7CdoR/17/2024
Identifikačné číslo spisu:	6120358240
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6120358240.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci oprávneného H. G., narodeného XX. E. XXXX, L., J. XX, zastúpeného IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., Bratislava, Šoltésovej 2, IČO: 36854808, proti povinnej Ing. Mgr. X. L., narodenej XX. H. XXXX, L. L., P. XXX, zastúpenej ŠKODA LEGAL s.r.o., Bratislava, Jarabinková 17563/2C, IČO: 47244259, o nariadenie výkonu rozhodnutia o úprave styku otca s maloletým G. G., narodeným XX. R. XXXX, bývajúcim u matky, zastúpeného procesným opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 37Em/9/2020, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. augusta 2024 sp. zn. 14CoE/7/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením zo 07. marca 2024 č. k. 37Em/9/2020-915 konanie o výkon rozhodnutia o úprave styku otca s maloletým zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na ich náhradu nepriznal.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že na Okresnom súde v Banskej Bystrici prebieha konanie vedené pod sp. zn. 32P/168/2020 o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, v rámci ktorého bolo nariadených viacero neodkladných opatrení, ktorými bol upravovaný styk oprávneného s maloletým dieťaťom do právoplatného skončenia veci. V danej veci bol vydaný rozsudok, voči ktorému podali obaja rodičia odvolanie, konanie vo veci samej preto nie je právoplatne skončené. Konanie o výkon rozhodnutia sa týka výkonu uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/135/2020-98 zo dňa 15. júla 2020, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 20. 07. 2020 a právoplatnosť dňa 08. 09. 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoP/28/2020 zo dňa 25. augusta 2020, ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie a dočasne upravil bežný styk otca s maloletým dieťaťom, ako aj styk otca s maloletým dieťaťom počas letných prázdnin 2020 (pôvodný exekučný titul). V priebehu konania o nariadenie neodkladného opatrenia došlo k

niekoľkým zmenám dočasných úprav styku otca s maloletým v rámci bežného styku, ako aj v rámci styku počas prázdnin, v dôsledku čoho okresný súd v konaní o výkon rozhodnutia v zmysle § 390 ods. 2 CMP pokračoval na základe zmenených exekučných titulov. Aktuálne platným exekučným titulom, vykonateľným dňa 03. 06. 2022 je znesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/168/2020 - 408 zo dňa 01. júla 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 11CoP/17/2022-1123 zo dňa 31. mája 2022, ktorým súd dočasne, do právoplatného skončenia konania vo veci samej, upravil styk otca s maloletým v znení výroku tohto rozhodnutia. Ostatné exekučné tituly zanikli uplynutím doby, na ktorú boli určené a počas ktorej upravovali styk oprávneného s maloletým (posledné zimné prázdniny - pozn. odvolacieho súdu - úprava určená uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/168/2020-2055 zo dňa 14. decembra 2023, ktorým súd dočasne upravil styk oprávneného s maloletým dieťaťom počas vianočných prázdnin školského roka 2023/2024).

1.2. Okresný súd považoval za preukázané, že v období od vydania rozhodnutia o uložení opatrení vo vykonávanom konaní (t. j. odo dňa 03. 02. 2023) do podania urgencie zo strany oprávneného dňa 23. 12. 2023 týkajúcej sa realizácie styku počas vianočných sviatkov 2023/2024 (pozn. odvolacieho súdu - úprava určená uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/168/2020-2055 zo dňa 14. decembra 2023, ktorým súd dočasne upravil styk oprávneného s maloletým dieťaťom počas vianočných prázdnin školského roka 2023/2024), sa styk oprávneného s maloletým realizoval v zmysle nariadených neodkladných opatrení, pričom problematické medzi rodičmi boli letné a zimné prázdniny. Podľa ustálenej súdnej praxe i judikatury, v prípade výkonu rozhodnutia týkajúceho sa opakujúcich povinností, ako je aj úprava styku, by sa mal vždy súd presvedčiť, že existuje predpoklad na dobrovoľné plnenie v budúcnosti a konanie zastaviť až neskôr. Uvedenú požiadavku považoval súd v danom prípade za preukázateľne splnenú, nakoľko povinná preukázateľne, minimálne od 07. 09. 2023 (posledné tvrdenia ako oprávneného, tak aj povinnej na pojednávaní v základnom konaní) umožňovala styk oprávnenému s maloletým podľa vykonateľného rozhodnutia. Dobrovoľným plnením povinnosti povinnou - matkou tak odpadol dôvod na uskutočnenie núteného výkonu súdneho rozhodnutia. Okresný súd poukázal na to, že vykonávacie konanie nemá slúžiť ako prevencia alebo hrozba, či sa súdom upravený styk bude realizovať alebo nie, ale slúži k zabezpečeniu riadneho planenia súdnych rozhodnutí, čo v danom prípade už splnené bolo. Okresný súd preto s poukazom na § 370 ods. 1 CMP, § 376 ods. 1 CMP, podľa 390 písm. e) CMP konanie o výkon rozhodnutia zastavil. V prípade, ak povinná - matka svojím ďalším konaním nebude opäť rešpektovať vykonateľné súdne rozhodnutie o úprave styku otca s maloletým, môže to byť dôvod pre podanie nového návrhu na výkon rozhodnutia.

1.3. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 391 CMP v spojení s § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom dôvody, pre ktoré by bolo priznanie nároku na náhradu trov konania voči niektorému z účastníkov konania spravodlivé, okresný súd nezistil.

2. Na odvolanie oprávneného odvolací súd uznesením z 23. augusta 2024 sp. zn. 14CoE/7/2024 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

2.1. Odvolací súd argumentoval tým, že konanie o výkon rozhodnutia súdu je vykonávacím konaním, ktorého cieľom je zabezpečiť faktické uskutočnenie práva na plnenie, a teda vynútenie povinnosti, ktorá bola uložená vykonateľným exekučným titulom. Podmienkou konania o výkon rozhodnutia je existencia vykonateľného exekučného titulu, upravujúceho v tejto veci styk oprávneného s maloletým dieťaťom. V predmetnom konaní o výkone rozhodnutia je exekučným titulom uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/168/2020-408 zo dňa 01. júla. 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11CoP/17/2022-1123 zo dňa 31. mája 2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 03. 06. 2022, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/168/2020-408 zo dňa 01. júna 2021 vo výroku I., II, III., VI. a VII. tak, že dočasne upravil styk otca s maloletým v znení uvedenom vo výroku predmetného rozhodnutia. Zároveň týmto rozhodnutím zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/135/2020 - 98 zo dňa 15. júna 2020 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/168/2020 - 810 zo dňa 21. októbra 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 12CoP/59/2021 - 935 zo dňa 16. decembra 2021 vo výroku I., II. a III., pričom trvanie tohto neodkladného opatrenia určil do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 32P/168/2020.

2.2. Odvolací súd ešte predtým, ako podrobil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaciemu

prieskumu v zmysle uplatnenej odvolacej argumentácie oprávneného skúmal, či medzičasom nedošlo k právoplatnému skončeniu konania veci samej, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 32P/168/2020. Z výsledkov zistení konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci vydal rozsudok č. k. 32P/168/2020 - 2000 dňa 07. septembra 2023, proti ktorému podali oprávnený a aj povinná odvolanie. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 14CoP/53/2024 zo dňa 26. júna 2024 rozhodol o podaných odvolaniach účastníkov konania tak, že napadnutý rozsudok vo výroku V. bod 1/ čiastočne zmenil v rozsahu úpravy styku otca s maloletým a v ostatných výrokoch vo veci samej potvrdil. Odvolací súd mal k momentu svojho rozhodnutia preukázané, že konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 32P/168/2020 bolo v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14CoP/53/2024 zo dňa 26. júna 2024 právoplatne skončené dňa 17. 07. 2024.

2.3. Z charakteru neodkladného opatrenia, ktoré je v predmetnom konaní exekučným titulom, ako i jeho výrokovej časti, podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že predmetné neodkladné opatrenie bolo nariadené do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Právoplatným skončením konania potom neodkladné opatrenie (exekučný titul) ex lege zaniklo v súlade s § 333 CSP a tým zanikli aj dôvody na pokračovanie konania o výkon tohto rozhodnutia. Zánikom exekučného titulu v predmetnej veci odpadol dôvod pre vedenie exekúcie, preto došlo k zastaveniu konania o výkon rozhodnutia. Konštatujúc vecnú správnosť výroku o zastavení konania o výkon rozhodnutia, aj keď z iného dôvodu, rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane bezprostredne súvisiaceho výroku o náhrade trov prvoinštančného konania podľa 387 ods. 1 CSP potvrdil.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP žiadajúc, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom odňal úplne akúkoľvek súdnu ochranu, čím mu znemožnil vykonávať akékoľvek procesné práva a čím došlo k zásahu do jeho základných práva v miere, ktorá predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces. Zdôraznil, že správny procesný postup odvolacieho súdu mal byť taký, že podané odvolanie meritorne preskúma a vo veci rozhodne. Právny záver odvolacieho súdu o vecnej správnosti zastavenie výkonového konania len z dôvodu, že medzičasom došlo k uplynutiu času, na ktorý bolo neodkladné opatrenie nariadené, bez toho, aby posúdil práva, ktoré boli počas trvania tohto neodkladného opatrenia resp. opatrení na jeho strane poškodené, nie je správnym záverom, ani správnym procesným postupom. Namietané porušenie v odvolaní jednoznačne nastalo počas obdobia účinnosti neodkladného opatrenia, dokonca počas nariadeného výkonu rozhodnutia. Skutočnosť, že po troch rokoch došlo k zániku takéhoto rozhodnutia nelegitimizuje postup súdu, ktorý o takomto porušení nerozhodne. Ak už aj súd nepostupoval nijako v reálnom čase porušovania neodkladného opatrenia (ako ostatne vo všetkých ostatných prípadoch tohto výkonového konania), je podľa dovolateľa nevyhnutnou povinnosťou zasiahnuť vo vzťahu k takémuto porušeniu aspoň dodatočne. A o takomto porušení rozhodnúť a uložiť zaň aspoň pokutu. A to aj s cieľom zabezpečiť riadne plnenie obdobných povinností v budúcnosti. V každom prípade, podľa oprávneného sa mu v tomto konaní nedostalo súdnej ochrany nielen riadnej, ale prakticky žiadnej, odkazujúc pritom na článok 46 os. 4 Ústavy Slovenskej republiky, článkov 2 ods. 1, 17 CSP, článku 5 ods. 2 CMP.

4. Povinná matka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že v danom prípade lehota na podanie dovolania uplynula dňa 09. 11. 2024. Zo súdneho spisu pritom vyplýva, že dovolanie zo dňa 11. 11. 2024 bolo súdu doručené dňa 12. 11. 2024, z podpisovej doložky možno vidieť, že dokument bol podpísaný dňa 11. 11. 2024, teda 2 dni po lehote na podanie dovolania a súdu doručený 3 dni po uplynutí lehoty na podanie dovolania. Okrem iného je podľa povinnej tiež diskutabilné či sú splnené aj ďalšie podmienky na podanie dovolania, nakoľko odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom mala za to, že na základe skutkového stavu ako aj vykonaných dôkazov krajský súd rozhodol správne.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého

rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Výkon rozhodnutia vo veciach maloletých je od 01. júla 2016 upravený zákonom č. 161/2015 Z. z. Civilným mimosporovým poriadkom (ďalej aj „CMP“). Podľa § 373 CMP na konanie o výkone rozhodnutia sa použijú ustanovenia prvej časti a piateho dielu prvej hlavy druhej časti, ak nie je ustanovené inak. Civilná mimosporový poriadok v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahuje vo všeobecnej časti osobitné ustanovenia o dovolaní, ktoré sa však netýkajú výkonu rozhodnutí vo veciach maloletých. Keďže ustanovenia § 370 až § 391 štvrtej časti Civilného mimosporového poriadku neobsahujú osobitné ustanovenia o dovolaní, aj pre výkon rozhodnutia platí vzájomný vzťah medzi Civilným mimosporovým poriadkom a Civilným sporovým poriadkom upravený v ustanovení § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Posudzovanie prípustnosti dovolania vo veciach výkonu rozhodnutia maloletých je preto potrebné posudzovať podľa ustanovení Civilného sporového poriadku.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

10. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu veci za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a na relevantné konanie

súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019). Pri posudzovaní namietaného nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat' alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

14. K posúdeniu prípustnosti dovolania proti uzneseniu o zastavení výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých v zmysle § 420 CSP dovolací súd uvádza, že ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu meritórny charakter (o podstate návrhom uplatňovaného práva a teda o jeho existencii, či neexistencii, resp. o možnosti poskytnutia mu požadovanej ochrany), alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá takýto charakter, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí súdu prvej inštancie a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP (m.m. I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 74/2018).

15. V danom prípade potvrdzujúce uznesenie o zastavení výkonu rozhodnutia je rozhodnutím, ktorým sa konanie o tejto otázke končí, lebo vykonávacie konanie je zastavené, preto dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu namietanej vady zmätočnosti v zmysle § 420 CSP je preskúmateľné v dovolacom konaní (IV. ÚS 540/2022, obdobne sp. zn. 3Cdo/82/2018).

16. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal, že právny záver odvolacieho súdu, že má potvrdiť zastavenie výkonového konania len z dôvodu, že medzitým došlo k uplynutiu času, na ktorý bolo neodkladné opatrenie nariadené, bez toho, aby posúdil práva oprávneného (a maloletého), ktoré boli počas trvania tohto neodkladného opatrenia resp. opatrení poškodené, nie je správnym záverom, ani správnym procesným postupom. Postup, pri ktorom výkonový súd jednak nerozhodne o porušení, ktoré nastalo vo výkonovom konaní tri roky, a potom konanie zastaví bez toho, aby o ňom rozhodol, nie je právne akceptovateľné. Dané porušenie jednoznačne nastalo počas obdobia účinnosti neodkladného opatrenia, dokonca počas nariadeného výkonu rozhodnutia. Skutočnosť, že po troch rokoch došlo k zániku takéhoto rozhodnutia nelegitimizuje postup súdu, ktorý o takomto porušení nerozhodne.

17. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je

porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Věcná spojitost' odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydané rozhodnutie musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozhodnutia, ktorého rozsah je závislý od povahy vydaného rozhodnutia.

18. Ani judikatúra ESĽP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

19. Vo vzťahu k dovolateľom namietaného postupu odvolacieho súdu, ktorý viedol k vydaniu napádaného rozhodnutia (pozri bod 16.) dovolací súd uvádza, že predpokladom pre vydanie uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia je existencia vykonateľného rozhodnutia, pričom sa musí jednať o rozhodnutie vykonateľné po materiálnej aj formálnej stránke. Iba existujúce vykonateľné rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť (v danom prípade upravujúce styk maloletého dieťaťa s otcom) umožňuje nútený výkon. Súd sa pri skúmaní toho, či rozhodnutie je vykonateľné zaoberá predovšetkým tým, či sa jedná o rozhodnutie, ktoré možno vykonať podľa Civilného mimosporového poriadku, a či rozhodnutie je vykonateľné po formálnej ako aj materiálnej stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti. Prevažne ide o rozhodnutia, ktorých hmotnoprávna úprava sa nachádza v zákone o rodine. Prax nasvedčuje tomu, že k nútenému výkonu rozhodnutia najčastejšie dochádza aj pri rozhodnutiach o úprave styku s maloletým. Exekučným titulom v tomto prípade môže byť aj neodkladné opatrenie, ktorým sa dočasne upraví styk rodiča s dieťaťom. Následne je ale potrebné o tejto veci aj meritorne rozhodnúť. Neodkladné opatrenie upravuje pomery len do vydania meritórneho rozhodnutia. Zákon tiež konkretizuje, kedy súd exekučne konanie zastaví. Ide jednak o situácie, keď súd vo výkone rozhodnutia nemôže pokračovať z procesných dôvodov, ako aj tie, keď došlo k splneniu povinnosti a zastavenie výkonu rozhodnutia je dôležité z hľadiska právnej istoty. Jedným z dôvodov zastavenia sú aj okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik uloženej povinnosti (§ 390 písm. d) CMP). Konceptia inštitútu neodkladného opatrenia i keď vychádza zo všeobecnej premisy, že jeho účinky nie sú zákonom vopred časovo obmedzené, treba súčasne zdôrazniť, že trvanie neodkladného opatrenia je nezlučiteľné nie len s procesným neúspechom navrhovateľa vo veci samej, ale aj s uplynutím času, na ktorý bolo nariadené (§ 330 ods. 1 CSP). Pre každé časovo obmedzené neodkladné opatrenie platí, že uplynutím stanoveného času bez ďalšieho zaniká ex lege, pokiaľ už skôr nedošlo k jeho zrušeniu. V prípade zániku rozhodnutia logicky zaniká aj povinnosť ním uložená. O zániku neodkladného opatrenia nevydáva súd osobitné rozhodnutie. Zánik jeho účinkov sa viaže na objektívnu skutočnosť, ktorou je uplynutie času (§ 333 CSP).

20. Predmetom napadnutého konania bol výkon rozhodnutia, konkrétne realizácia práva otca dieťaťa na styk s jeho maloletým synom nariadená neodkladným opatrením, ktoré neodkladné opatrenie zaniklo zo zákona v priebehu odvolacieho konania uplynutím času, na ktorý čas bolo nariadené. Odvolací súd aplikoval na vec § 390 CMP (vychádzajúc z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia) a konanie zastavil, pretože exekučný titul zanikol zo zákona (pozri body 16. až 18. napadnutého uznesenia odvolacieho súdu). A ako už bolo načrtnuté zánikom exekučného titulu zaniká aj povinnosť ním uložená, ktorý zánik je viazaný na objektívnu právnu skutočnosť - uplynutie času, na ktorý čas boli obmedzené jeho účinky, ktorá okolnosť nastala až po vzniku exekučného titulu (pozri § 390 písm. d) CMP).

21. Vec prejednávajúci senát v nadväznosti na uvedené individuálne skutkové okolnosti danej veci, preto

uplatnenú námietku dovolateľa spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorý i napriek zániku exekučného titulu nezasiahol napriek dlhodobému porušovaniu jeho práv počas účinnosti neodkladného opatrenia aspoň tým, že zaň dodatočne uloží aspoň pokutu, s cieľom zabezpečiť riadne plnenie obdobných povinností v budúcnosti, nepovažoval za opodstatnenú. Odvolací súd v konaní mohol postupovať jedine v súlade so zákonom, nijako inak (v danom prípade v intenciách ustanovení § 390 CMP v spojení s § 330 ods. 1 a § 333 CSP), a ani vnímanie postupu nižších súdov v konaní z pohľadu dovolateľ za neefektívne, na tom nemohlo nič zmeniť.

22. K argumentácii dovolateľa, že súdy nižších inštancií mu nezabezpečili riadnu súdnu ochranu do času zániku exekučného titulu, dovolací súd upriamuje jeho pozornosť na skutočnosť, že v súčasnosti jeho právo na styk s maloletým synom už ďalej zabezpečuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vo veci samej.

23. Najvyšší súd z uvedeného dôvodu procesne neprípustné dovolanie oprávneného, ktorým namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP, odmietol.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.